

dle úmyslu zákonodávce jen jedno předcházející neb následující odsouzení pro nepatrný přečin neb přestupek není prohlášení odsouzení odčiněným na závalu. Jen mimochodem budiž podotknuto, že totéž stanovisko zaujímá patrně i příslušná literatura (Dr. hr. Gleispach v Oester. Zeitschrift für Strafrecht 1918, str. 400 násl., zvláště pak Dr. Ferd. Kaděčka v Allg. österr. Gerichtszeitung 1918, str. 131 násl.). Z toho ovšem vyplývá, že dle zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. z., lze sice současně prohlásiti za odčiněna dvojí odsouzení, vyhovující předpisům § 1 cit. zákona, uplynula-li u obou lhůta stanovená §em 2 tohoto zákona a nahradil-li pachatel dle svých sil škodu činem způsobenou, nikoliv však více odsouzení, a že nelze vymazati vůbec žádné, pakli ve lhůtě té byla dotyčná osoba odsouzena vícekrát než jednou, byť i k nepatrnému trestu, anebo sice jen jednou, ale pro skutek spočívající na bezectném smýšlení.

Čís. 281.

Zločin vyhnání plodu nestává se beztrestným tím, že byl proveden porodní bábou, an život těhotné byl těhotenstvím ohrožen, leda že hrozilo bezprostřední nebezpečí.

(Rozh. ze dne 21. října 1920, Kr I. 338/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 31. března 1920, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem spoluviny na vyhnání plodu ze života podle §§ 5 a 144 tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje proti odsouzení pro spoluvinu na vyhnání plodu ze života zmateční důvody § 281 čís. 5, 9 a) správně 10 tr. ř. Vycházejíc z posudku znalců — lékařů, že život Marie K-ové byl by býval ohrožen, kdyby její těhotenství nebyvalo přerušeno a že i lékař, kdyby se ho byla K-ová dovolávala, byl by sprostředkoval její přijetí na ženskou kliniku za účelem přerušení těhotenství, dovozuje stížnost, že Marie K-ová měla býti z důvodu § 2 lit. g) tr. z. — pro krajní stav nouze — obžaloby pro zločin dle § 144 tr. z. sprostěna. Bylo-li tomu ale tak, pak neměla býti dle náhledu stížnosti, ani Kateřina C-ová uznána spoluvinnou zločinem vyhánění plodu ze života, a skutek její, že totiž provedla, nejsou k tomu povolána, vyhnání plodu ze života Marie K-ové, jež by jinak povolaný lékař musil provést, zakládal by toliko přestupek dle § 343 tr. z. Nejasnost a neúplnost rozsudku shledává stížnost v tom, že neodůvodnil náležitě, proč neshledává při Marii K-ové krajní stav nouze, mající v zápětí její beztrestnost. Než zmateční stížnost nelze uznati odůvodněnou. Ježto trestní zákon zvláštních ustanovení pro případy, jakým jest přítomný, neobsahuje, mohla by býti Marie K-ová uznána beztrestnou jen za podmínek § 2 lit. g) tr. z. z důvodů krajního stavu nouze. Ten by byl však dán jen tehdy, kdyby nebezpečí pro život bylo hrozilo Marii

K-ové bezprostředně, kdyby bylo dosáhlo již takového vysokého stupně, že nebylo možnosti zachrániti její život jinak, než co nejrychlejším přerušením těhotenství. V přítomném případě byl však stav věci dle rozsudku ten, že lékaři prohlásili K-ové svého času, u příležitosti prvního porodu, že nesmí více poroditi. K-ová vůbec nedovolávala se osoby povoláné, totiž lékaře, by zjistila bezpečně, je-li tu skutečně nutnost přerušení těhotenství vůbec, a okamžitého přerušení zvláště, nýbrž obrátila se prostě na porodní babičku, Kateřinu C-ovou, kterouž si dala plod ze života vyhnati. Byť i soudní lékaři připustili, že obava K-ové před opětným porodem byla jejím zdravotním stavem odůvodněna a že by ji i lékař byl odkázal na ženskou kliniku za účelem přerušení těhotenství, přece jen nevychází ani z posudku lékařů ani není v rozsudku zjištěno, že nebezpečí pro život K-ové bylo tak bezprostředně hrozícím, že by bývalo vyžadovalo bezprostředního zasažení. Mimo to nemůže zůstat neuváženo, že přerušení těhotenství osobou nepovolanou, pouhou porodní babičkou, není ani způsobitelným prostředkem k záchraně života matky, poněvadž zkušenost učí, a zákon sám to zákazem dle § 343 tr. z. potvrzuje, že jest vyhnání plodu ze života osobou takovou samo o sobě životu nebezpečné. Proto právem shledává rozsudek i v tomto K-ovou voleném prostředku další příčinu, odepřítí jí důvod beztrestnosti dle § 2 lit. g) tr. z. (Z téže úvahy prohlašuje rak. osnova tr. z. v § 295 beztrestným jen lékaře, jenž vyhnání plodu ze života aneb usmrcuje jej v těle matčině, by jinak neodvratné nebezpečí života nebo těžké újmy na zdraví těhotné odvrátil). Nelze proto odsouzení Marie K-ové pro zločin vyhnání plodu ze života uznati nezákonným. Tím však odpadá i předpoklad, na němž zmateční stížnost buduje své výtky proti odsouzení stěžovatelky pro spoluvinu na tomto zločinu. Budiž proto ohledně Kateřiny C-ové jen zvláště ještě na to poukázáno, že tato při svém jednání nedala se vésti ohledem na záchranu života Marie K-ové, nýbrž pouze ziskuchtivostí, odhodlavši se k nedovolené operaci za odměnu 200 K. Již tento subjektivní moment vylučoval by u ní použití § 2 lit. g) tr. z. i tehda, kdyby bývalo možno přiznati Marii K-ové beztrestnost z důvodu § 2 lit. g) tr. z.

Čís. 282.

Poměr § 2 zákona lichevního ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. k § 34 odstavec druhý a čtvrtý nař. ze dne 23. března 1920, čís. 169 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 21. října 1920, Kr I. 455/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Hradci Králové ze dne 22. dubna 1920, jímž byl uznán vinným přestupkem zatajení zásob dle § 2. zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje pouze důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. Dovozuje, že obžalovaný nezatajil zásoby obilí úmyslně, poně-